

CÎNTUL II

Pe “pustiul cîmp”

- 1 Iar soarele-ajunsesse pe-orizonul
al cărui cerc de-amiazăzi-nvălește
în punctul cel mai sus al său Sionul,
- 4 iar Noaptea ce-n opusul cerc rotește
ieșea din Gange cu acea Măsură
ce-i lunecă din mîini cînd se-mplinește;
- 7 așa că albiu-obraji și de purpură
ai mîndrei Aurori, din locul meu,
de multă vîrstă galbeni se făcură.
- 10 Pe malul mării noi mergeam mereu
și-acum, așa cum răzgîndiți drumeții
cu gîndul merg, dar umbletu-l au greu.
- 13 Și iat-atunci, că-n faptul dimineții
cum roșul Mars pe marea-ntunecată
adînc spre-apus străbate-alboarea ceții,

- 16 așa văzui — vai, să-l mai văd o dată! —
venind spre noi un punct de foc pe mare
cum nici un zbor iuțime-așa n-arată.
- 19 Și-n timp ce vrînd să-i fac o întrebare,
mă-ntoarsei spre maestrul meu o clipă,
mai luciu-l revăzui și mult mai mare.
- 22 Și de-ambele lui părți se-tinse-n pripă
știi eu ce alb? și dedesubt acu
văzui alt alb încet cum se-nfiripă.
- 25 Dar ne-nterupt maestrul meu tăcu
pînă ce-ntîiul alb aripi deschise
și-atunci pe-acest luntraș îl cunosc.
- 28 “Grăbit să cazi acu-n genunchi”, îmi zise,
“și-nchină-te! E înger acest foc:
De-acum solii de-acestea-ți sînt trimise!
- 31 Vezi cum respinge-orice-omenesc mijloc;
nu vrea lopeți, nici altfel de vîntrele
decît aripi spre-acest departe loc.
- 34 Vezi cum spre cer întinse stă cu ele
și bate-n vînt cu aripi de lumină,
cari n-au schimbare ca umana piele.”
- 37 Venind mereu deci pasărea divină,
vedeam cum ea tot mai de foc se face,
că nu putui s-o rabd în ochi vecină.

- 40 Eu m-așternui. Și-o luntre-așa zburace
opri la mal, și-așa de fulg făcută,
că nici c-un semn n-a stins a apei pace.
- 43 De har divin întregă străbătută,
la cîrmă sta angelica solie
și morți în luntre-avea mai mulți de-o sută.
- 46 Cînd Israel ieșit-a din robie”,
cîntau cu toții-un singur glas, în cor,
și psalmu-ntreg cu tot ce-ntr-însul scrie.
- 49 Făcînd un semn al crucii-asupra lor,
pe mal au dat năval-aceștia iute,
iar el, precum veni, plecă cu zor.
- 52 Străin acestei țări necunoscute
și-uimit pârînd, în jur privea poporul
cum fac acei ce văd nemaivăzute.
- 55 “Tutindeni soarele-azvîrlea cu zorul
în plină zi săgeți și-arzînd fierbinte
gonea din miezul bolții Căpriorul,
- 58 cînd ochii ridicîndu-i noua ginte
spre noi, a zis: “Rugămu-vă, de știți,
ce drum spre deal avem de-aci-nainte?”
- 61 Iar dulcele maestru: “Voi gîndiți
că poate noi am ști această țară;
dar, ca și voi, străini sîntem, veniți

- 64 puțin ceva nainte-vă, pe-o scară
a altui rău și-atît de aspru drum
că joc acest urcuș o să ne pară”.
- 67 Băgînd de seam-apoi cu toții cum
îmi suflă gura și că-s viu adică,
de-uimire multă-ngălbenir-acum.
- 70 Precum pe lîng-un sol ce-oliv ridică
se-ndeasă toți s-aud-o nouitate
și-a fi strivit nici cui nu-i este frică,
- 73 acele-umbre-așa stăteau mirate
cu toate-acum, în fața mea privind,
uitînd că merg să spele-a lor păcate.
- 76 Văzui pe una cum porni dorind
cu-atîta foc să mă cuprindă-n brață,
că fui mișcat și eu ca să-l cuprind.
- 79 Năluci ce numai par că au o viață!
de trei ori vrînd să-l am la piept, bătui
de trei ori pieptu-mi, gol avînd în față.
- 82 De-uimire, cred, eu galben mă făcui;
dar el zîmbi, ‘ndărăt trăgîndu-și pasul,
iar eu, urmîndu-mi drumul meu, trecui.
- 85 Duios el m-a rugat să stau, iar glasul
făcînd să știi ce umbră e, -l rugai
s-amîie-o clipă pentru noi popasul.

- 88 “Cum drag în carnea morții tu-mi erai,
mi-ești drag”, a zis, “și-acum când mi-e luată.
De-aceea stau. Dar tu, ce drumuri ai?”
- 91 “Casella meu! Spre-a mă re-ntoarce-odată
aici la voi, fac calea mea de-acum;
dar cum de-a ta-i atît de-ntîrziată?”
- 94 Nu-mi fu făcut ultragiu nicidecum,
că el ce ia oricînd pe-oricine îi place
de mult mi-a tot negat al mării drum.
- 97 Din justă vrere vrerea lui se face,
și-i drept că de trei luni el ia-ntre-ai lui
să plece-oricine vrea-n deplină pace.
- 100 Iar eu, care pe-al mării mal stătui
de unde Tibru-ncepe ca să moară,
primit de el cu bună vrere fui
- 103 din locul cătră care-l vezi că zboară,
căci orișicînd aci s-adun-oricine
din cei ce nu spre-amarul rău scoboară.”
- 106 ”Vreo nouă lege dacă nu-ți reține
memoria și-auzul cîntului acel
ce-adesea-a stins atîta dor în mine,
- 109 alină-mi bietul suflet pușintel”,
așa-l rugai, “că-n trupu-i care moare
venind aici, mi-e truda morții-n el.”

- 112 “Iubirea-n gînd cu mine vorbitoare”,
aşa-ncepu şi dulce-aşa cîntînd,
că sună şi-azi în mine-acea dulcoare.
- 115 Maestrul meu, şi eu şi toţi cei stînd
cu el păreau, că-n farmecul ce-avură
n-aveau pe-lume-altce nimic în gînd,
- 118 şi-atenţi la cînt şi nemişcaţi stătură,
cînd: “Ce-i aici? de-umblaţi aşa de-ncete?”,
strigă deodat’ onestul moş din gură.
- 121 “Ce preget e? Ce lene-n gînd vă dete?
Urcaţi spre deal, spre-a rupe solzii-acei
ce-opresc pe Cel Etern să vi s-arete!”
- 124 Precum, pe cînd adun-ori boabe-ori mei,
porumbii ce s-adună la mîncare
şi făr-a se-nguşa ca de-obicei,
- 127 deodată-şi lasă hrana, cînd le pare
că văd ceva venind ce-i înspăimîntă,
cuprinşi fiind de-o grijă mult mai mare:
- 130 aşa văzui lăsînd şi ceata sfîntă
cîntarea ei. Spre deal fugi-napoi
cum fuge-un om ce n-are nici o țință;
- 133 şi-n fugă mai tîrzii n-am fost nici noi.